

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 256/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obce Brezovica, Osloboditeľov 346, Brezovica, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Vevurkom, Mieru 312, Námestovo, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 992/2014 z 1. januára 2015, ktorým potvrdil výroky rozsudku Okresného súdu Námestovo sp. zn. 1 C 72/2008 zo 4. septembra 2014, ktorým bola obec Brezovica zaviazaná zaplatiť navrhovateľke sumu 24 042,14 € a zaplatiť súdny poplatok, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obce Brezovica o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2015 doručená sťažnosť obce Brezovica, Osloboditeľov 346, Brezovica (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) výrokom rozsudku Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 992/2014 z 1. januára 2015, ktorým potvrdil výroky rozsudku Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 C 72/2008 zo 4. septembra 2014, ktorým bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť navrhovateľke sumu 24 042,14 € a zaplatiť súdny poplatok.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola ako odporkyňa účastníčkou konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 1 C 72/2008. Okresný súd rozsudkom č. k. 1 C 72/2008-406 zo 4. septembra 2014 rozhodol tak, že zaviazal sťažovateľku zaplatiť navrhovateľke sumu 24 042,14 € s prísl. O odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zaviazal sťažovateľku zaplatiť navrhovateľke sumu 24 042,14 €, a vo výroku, ktorým uložil sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok, potvrdil. Vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom Krajského súdu v Žiline č. k. 9 Co/992/2014 zo dňa 1. januára 2015, ktorým krajský súd potvrdil výrok rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 1 C/72/2008 zo dňa 4. 9. 2014, ktorým súd zaviazal sťažovateľa uhradiť navrhovateľke sumu 24 042,14 eur (čiastočne I.), a ktorým súd uložil povinnosť sťažovateľovi (odporcovi) zaplatiť súdny poplatok porušené bolo.

2. Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 9 Co/992/2014 zo dňa 1. januára 1015, ktorým krajský súd potvrdil výrok rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k.

1 C/72/2008 zo dňa 4. 9. 2014, ktorým súd zaviazal sťažovateľa uhradiť navrhovateľke sumu 24 042,14 eur (čiastočne I.), a ktorým súd uložil povinnosť sťažovateľovi (odporcovi) zaplatiť súdny poplatok, a vec vracia v rozsahu zrušenia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Súd priznáva náhradu trov právneho zastúpenia...“

Rozsudok krajského súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, sťažovateľka k svojej sťažnosti nepripojila.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania (obsiahnutým v jeho petite, pozn.) okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Predmetom sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 992/2014 z 1. januára 2015.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhovaného dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania i ostatnými požadovanými zákonnými náležitosťami osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd v zmysle už uvedeného predovšetkým konštatuje, že sťažovateľka so sťažnosťou, ktorú koncipoval jej právny zástupca (advokát), nedoručila rozsudok krajského súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje. Tento nedostatok sťažovateľka neodstránila a predmetný rozsudok nedoručila ani do času rozhodovania o jej sťažnosti.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony

boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom (absencia rozsudku krajského súdu), že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2015